

De același autor la Editura Nemira:

*O delicatesă
Viața elfilor*

MURIEL BARBERY este o romancieră franceză născută la Casablanca, Maroc, la 28 mai 1969. A studiat la École Normale Supérieure de Fontenay-Saint-Cloud și a obținut diploma de studii aprofundate în filosofie. A predat într-un liceu, apoi la IUFM din Saint-Lô. A scris primul volum în 2000, *O delicatesă*, tradus în douăsprezece limbi. *Eleganța ariciului*, al doilea său roman, constituie surpriza editorială a anului 2006: s-a vândut în peste un milion de exemplare și a fost tradus rapid în lumea întreagă. Succesul în rândurile publicului a fost dublat și de o primire entuziastă din partea criticii, care au răsplătit volumul cu numeroase premii: Prix Georges Brassens în 2006 și Prix des Libraires, Prix des Bibliothèques pour Tous, Prix Rotary, Prix de l'Armitière de Rouen și Prix Vivre Livre des lecteurs de Val d'Isère, toate în 2007. Romanul a propulsat-o în topul celor mai bine vânduți autori ai anului 2007 la nivel internațional, fiind adaptat pentru marele ecran de Mona Achache, cu Josiane Balasko și Garance Le Guillermic în rolurile principale. Muriel Barbery mărturisește că poartă cu ea mereu un exemplar din *Război și pace*, pe care nu încetează să-l recitească. Este fascinată de Japonia, unde și trăiește în prezent, la Kyoto.

MURIEL BARBERY *eleganța ariciului*

Ediția a IV-a

Traducere din limba franceză
ION DORU BRANA

NEMIRA

Nu am cu adevărat o cugetare profundă în această pri-vință. De altfel, cum să ai o cugetare profundă când un suflet geamăn zace într-un frigidere de spital? Însă știu că ne-am oprit brusc amândoi și că am respirat adânc, lăsând soarele să ne încălzească față și ascultând muzica aceea care venea de undeva de sus. „Cred că lui Renée i-ar fi plăcut momentul acesta”, a zis Kakuro. Și-am mai rămas acolo câteva minute, ascultând muzica. Eram de acord cu el. Dar de ce?

Gândindu-mă astfel, în seara aceasta, cu inima și sto-macul zdrobite, îmi spun că, în cele din urmă, poate că asta e viața: multă disperare, dar și câteva momente de frumu-sețe în care timpul nu mai este același. E ca și cum notele muzicale ar face un fel de paranteze în timp, o suspensie, un altundeva chiar aici, un întotdeauna în niciodată.

Da, asta e, un întotdeauna în niciodată.

Nu vă temeți, doamnă Michel, Renée, n-am să mă sinucid și n-am să dau foc la nimic.

Căci, pentru dumneavoastră, voi urmări de acum înainte tot ce înseamnă întotdeauna în niciodată.

Frumusețea din această lume.

CUPRINS

MARX (*PREAMBUL*)

1. Cine seamănă dorință	9
2. Miracolele Artei.....	11
<i>Cugetare profundă nr. 1</i>	15

CAMELII

1. O aristocrată	25
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 1</i>	32
2. Despre războaie și despre colonii.....	38
3. Canișul ca totem	43
<i>Cugetare profundă nr. 2</i>	48
4. Refuzând lupta.....	50
<i>Cugetare profundă nr. 3</i>	54
5. Tristă condiție.....	57
6. Sutane de dimie.....	60
7. În Sudul confederat.....	64
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 2</i>	67
8. Prezicătoare a elitelor moderne	71
9. Octombrie roșu	74
<i>Cugetare profundă nr. 4</i>	80
10. Un motan numit Grévisse.....	82

Respect pentru oameni și căinile săi	
11. Măhnirea provocată de invaziile mongole	91
<i>Cugetare profundă nr. 6</i>	96
12. Comedie-fantomă	101
13. Eternitate	99
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 3</i>	108
14. Atunci, vechea Japonie	111
15. Datoria celor bogăți	114
<i>Cugetare profundă nr. 7</i>	119
16. Spleenul Constituției	124
17. Un dos de potârniche	129
18. Riabinin	132
<i>Cugetare profundă nr. 8</i>	136

DESPRE GRAMATICĂ

1. Infinitezimal	143
2. Într-un moment de grație	147
<i>Cugetare profundă nr. 9</i>	150
3. Sub scoarță	158
4. Ruptură și continuitate	165
<i>Cugetare profundă nr. 10</i>	168
5. O impresie agreabilă	175
6. Wabi	178
<i>Cugetare profundă nr. 11</i>	180

PLOAIE DE VARĂ

1. Clandestină	187
2. Marea operă a sensului	190
3. În afara timpului	193
4. Diafane	195
5. Dantele și farafastăcuri	197
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 4</i>	201
6. O recondiționare	204

7. Dichisită ca o fecioară virtuoasă	207
<i>Cugetare profundă nr. 12</i>	210
8. Un iad	216
9. Auriu mat	218
10. Ce concordanță?	221
11. O existență fără durată	223
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 5</i>	226
12. Un val de speranță	233
13. Vezică mică	236
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 6</i>	238
14. Un singur asemenea sul	242
15. O sălbatică foarte civilizată	247
16. Atunci	255
17. O nouă inimă	256
18. Dulce insomnie	258
<i>Cugetare profundă nr. 13</i>	259

PALOMA

1. Ascuțiți	267
2. Acest invizibil	273
3. Dreapta cruciadă	279
<i>Cugetare profundă nr. 14</i>	282
4. Adagiul de bază	288
5. Antipod	291
6. A bea scorbus	295
7. Albastru-închis	300
<i>Jurnalul mișcării lumii nr. 7</i>	302
8. Cu mici înghițituri fericite	305
9. Sanae	309
10. Nori negri	311
11. Ploaia	315
12. Surori	316
<i>Cugetare profundă nr. 15</i>	322

13. Pe căările infernului	325
14. De la un culoar la cărări	330
15. Pe umerii săi nădușiți	331
16. Ceva trebuie să sfărșească	333
17. Suferințele dichiselii	335
18. Apa curgătoare	338
19. Sclipește	340
20. Triburile găgăuze	343
21. Toate acele cești de ceai	345
22. Iarba pajiștilor	348
23. Cameliile mele	351
<i>Ultima cugetare profundă</i>	358

CINE SEAMĂNĂ DORINTĂ

– Marx îmi schimbă total concepția despre lume, mi-a declarat azi-dimineață micul Pallières, care nu-mi adresează niciodată vreun cuvânt.

Antoine Pallières, moștenitor prosper al unei vechi dinastii industriale, e fiul unuia dintre cei opt patroni ai mei. Ultimă eructație a marii burghezii de afaceri – care nu se reproduce decât prin sughițuri discrete și fără vicii –, era totuși profund încântat de descoperirea sa și mi-o împărtășea din reflex, fără măcar să-i dea prin minte că aș putea înțelege ceva din asta. Ce pot să înțeleagă masele truditoare din opera lui Marx? Citirea ei e anevoieasă, limbajul – elevat, proza – subtilă, teza – complexă.

Și în momentulăla e cât pe ce să mă trădez prostește.

– Ar trebui să citiți *Ideologia germană*, ii spun eu acestui cretin în hanorac verde-închis.

Pentru a-l înțelege pe Marx și a înțelege de ce n-are dreptate, trebuie să citești *Ideologia germană*. Este soclul

antropologic pornind de la care se vor construi toate îndemnurile la o lume nouă și pe care e înșurubată o certitudine majoră: oamenii, care se rătăcesc în dorințe, ar face bine să-și vadă de nevoile lor. Într-o lume în care *hybris*-ul dorinței va fi redus la tăcere, se va putea naște o organizare socială nouă, curățată de lupte, de opresiuni și de ierarhii nocive.

– Cine seamănă dorință culege opresiune, aproape că murmur, ca și cum m-ar asculta doar motanul meu.

Dar Antoine Pallières, a cărui respingătoare și embriонарă mustață nu comportă nimic felin, mă privește, încurcat de cuvintele mele ciudate. Ca întotdeauna, sunt salvată de incapacitatea pe care o au ființele de a crede în ceea ce spulberă cadrele micilor lor obișnuințe mentale. O portăreasă nu citește *Ideologia germană* și ca atare ar fi incapabilă să citeze teza a unsprezecea despre Feuerbach. Mai mult, o portăreasă care îl citește pe Marx privește în mod obligatoriu cu coada ochiului spre subversiune, vândută unui diavol care se numește CGT¹. Că ea ar putea să-l citească pentru elevația spiritului este o contradicție pe care niciun burghez n-o concepe.

– Transmiteți-i salutări mamei dumneavoastră, mormăi închizându-i ușa în nas și sperând că disfonia celor două fraze va fi acoperită de forța unor prejudecăți milenare.

¹ Confédération Générale du Travail, una dintre cele cinci mari confederații sindicale franceze (n. tr.).

2

MIRACOLELE ARTEI

Mă numesc Renée. Am cincizeci și patru de ani. De douăzeci șișapte de ani sunt portăreasă la nr. 7, rue de Grenelle, o frumoasă casă boierească cu o curte și grădină interioare, împărțită în opt apartamente de mare lux, toate locuite, toate gigantice. Sunt văduvă, scundă, urâtă, dolofană, am bătături la picioare și, dacă e să mă iau după unele dimineți mai neplăcute, o răsuflare de mamut. N-am studii, am fost întotdeauna săracă, discretă și insignifiantă. Trăiesc singură cu pisica mea, un motan mare și leneș, care nu are nicio particularitate notabilă, decât că-i miros urât labele când e contrariat. Nici el, nici eu nu facem deloc eforturi pentru a ne integra în hora semenilor noștri. Cum sunt rareori amabilă, deși întotdeauna politicoasă, nu-s îndrăgită, dar sunt totuși tolerată deoarece corespund atât de bine cu ceea ce în opinia generală a devenit paradigmă a portăresei de imobil, și anume că sunt una dintre numeroasele

roțițe care fac să funcționeze marea iluzie universală potrivit căreia viața are un sens ce poate fi ușor descifrat.

Și dat fiind că stă scris undeva că portăretele sunt bătrâne, urâte și acre, e de asemenea gravat cu litere de foc pe frontonul aceluiași firmament imbecil că portăretele au pisici fricoase, grase, care moțăie toată ziua pe perne cu huse croșetate.

La același capitol, se spune că portăretele se uită tot timpul la televizor în timp ce pisicile lor grase moțăie și că holul imobilului trebuie să miroasă a rasoul, supa de varză sau iahnia de fasole gătite în casă. Am însă șansa nemaipomenită de a fi portăreasă într-o reședință de mare *standing*. Mi se părea atât de umilitor să trebuiască să gătesc aceste feluri infame, încât intervenția domnului de Broglie, consilierul de stat de la etajul întâi, pe care cu siguranță a calificat-o în fața soției sale drept politicoasă, dar fermă, și care viza eliminarea din existență comună a acestor izuri plebee, a fost o ușurare imensă pe care am disimulat-o cât am putut mai bine sub aparența unei obediенțe silite.

Asta era acum douăzeci și șapte de ani. De atunci, în fiecare zi, merg la măcelar și cumpăr o bucată de jambon sau de ficat de vițel, pe care o îndes în plasă între pachetul de tăiței și legătura de morcov. Etalez cu complezență aceste merinde de sărăntoc, având caracteristica nobilă de a fi inodore, fiindcă eu sunt săracă într-o casă de bogăți, pentru a alimenta concomitent clișeul consensual și pe motanul meu, Léon, care nu-i gras decât de pe urma acestor mese ce ar fi trebuit să-mi fie destinate și care se îndoapă zgomotos cu afumătură de porc și macaroane cu unt, în timp ce eu pot să-mi potolesc foamea fără

perturbații olfactive și fără să bănuiască nimeni nimic cu privire la propriile-mi înclinații culinare.

Mai dificilă a fost problema televizorului. Pe vremea defunctului meu soț, mă obișnuisem totuși, întrucât constanța cu care se uita el mă scutea de corvoadă. Zgomotele aparatului răzbăteau în holul casei și asta era de-a juns pentru a statornici jocul ierarhiilor sociale în privința cărora, odată cu decesul lui Lucien, a trebuit să-mi bat capul pentru a le menține aparența. Pe când trăia, mă despovăra de nedreapta obligație; mort, mă lipsea de incultura lui, indispensabil zid de apărare contra suspiciunii celorlați.

Am găsit soluția grație unui non-buton.

O sonerie legată la un mecanism cu infraroșu mă avertizează acum de câte ori trece cineva prin hol, făcând inutil orice buton pe care trecătorii să trebuiască să apese pentru a-mi semnala prezența lor, deși sunt foarte departe de ei. Căci în aceste ocazii stau în camera din fund, cea unde îmi petrec cea mai senină parte din timpul meu liber și unde, protejată de zgomotele și mirosurile pe care mi le impune condiția mea, pot trăi după pofta inimii, fără a fi privată de informațiile vitale oricărei santinele: cine intră, cineiese, cu cine și la ce oră.

Astfel, locatarii care traversau holul auzeau sunetele înfundate prin care se recunoaște un televizor în funcțiune și, mai degrabă din lipsă decât din prisos de imagine, își făceau imaginea portăresei afundate în fotoliul din fața aparatului. Eu, închisă în bârlögul meu, nu auzeam nimic, dar știam dacă trece cineva. Atunci, din odaia învecinată, prin ferestră cu rotundă care dă spre scări, ascunsă în spatele perdelei de muselină albă, mă informam discret despre identitatea trecătorului.

Apariția videocasetelor și, mai târziu, a zeului DVD, a schimbat radical lucrurile în ceea ce privește fericirea mea. Cum e puțin obișnuit ca o portăreasă să se deleceze cu *Moarte la Veneția* și ca din gheretă să răzbată muzică de Mahler, am dat iama în economiile conjugale, atât de greu adunate, și am cumpărat un alt aparat pe care l-am instalat în ascunzătoare. În timp ce, garant al clandestinității mele, televizorul din gheretă răgea, fără să aud neroziile pentru creiere de moluște, eu mă extaziam, cu ochii în lacrimi, în fața miracolelor Artei.

CUGETARE PROFUNDĂ NR. 1

*Să aspiri la aştri
În bolul cu peștișori
Aurii să sfârșești*

După toate aparențele, din când în când, adulții își fac timp să șadă și să contemplă dezastrul care e viața lor. Atunci se lamenteză fără a înțelege și, ca niște muște care se izbesc întruna de același geam, se frământă, suferă, se consumă, se deprimă și se întreabă despre angrenajul care i-a dus acolo unde nu voiau să ajungă. Ba, cei mai inteligenți fac din treaba asta chiar o religie: ah, deșertăciunea demnă de dispreț a existenței burgheze! Sunt unii cinici de genul acesta care cinează la masa părinților: „Ce s-a întâmplat cu visurile noastre de tinerețe?” întreabă ei cu un aer dezamăgit și satisfăcut. „S-au evaporat și viața-i o cătea.” Detest această falsă luciditate a maturității. Adevărul e că sunt ca toți ceilalți, niște puști care nu pricep ce li s-a întâmplat și care se joacă de-a tipii duri când de fapt le vine să plângă.

E totuși ușor de înțeles. Ceea ce nu-i în regulă este că toți copiii cred în vorbele adulților și, deveniți adulți, se

răzbună înșelându-și propriii copii. „Viața are un sens pe care-l cunoșc doar oamenii mari” este minciuna universală în care toată lumea e obligată să creadă. Când, la vîrstă adultă, înțelegi că nu-i adevărat, e prea târziu. Misterul rămâne intact, dar toată energia disponibilă a fost de mult irosită în activități stupide. Nu mai rămâne decât să te anesteziezi cum poți, încercând să-ți maschezi faptul că nu găsești niciun sens vieții tale și-ți amăgești propriii copii pentru a încerca să te convingi mai bine pe tine însuți.

Dintre persoanele pe care le frecventează familia mea, toate au urmat aceeași cale: o tinerețe petrecută în încercarea de a-și rentabiliza inteligența, de a stoarce ca pe-o lămâie filonul studiilor și de a-și asigura o poziție de elită, pentru ca apoi să se întrebă cu uimire o viață întreagă de ce asemenea speranțe au dus la o existență atât de vană. Oamenii cred că aspiră la aştri și sfârșesc ca niște peștișori aurii într-un bol. Mă întreb dacă n-ar fi mai simplu să li explice de la început copiilor că viața-i absurdă. Asta ar răpi câteva momente bune copilăriei, dar îiar aduce un câștig considerabil de timp adultului – fără a mai pune la socoteală că îlar cruța de cel puțin un traumatism, cel al bolului.

În ceea ce mă privește, am doisprezece ani și locuiesc la nr. 7 pe rue de Grenelle, într-un apartament de bogătași. Părinții mei sunt bogăți, familia mea e bogată, iar sora mea și cu mine suntem prin urmare virtual bogate. Tatăl meu e deputat după ce a fost ministru și va sfârși fără îndoială la vîrf, ocupat să golească pivnița reședinței de la Hôtel de Lassay¹. Mama mea... Ei bine, mama mea nu-i tocmai o capacitate, dar e instruită. Are un doctorat în litere. Scrie

invitațiile la cină fără greșeli și își petrece timpul pisându-ne cu referințe literare („Colombe, n-o mai face pe Guermantes”, „Drăguța mea, ești o adevărată Sanseverina”).

Cu toate astea, cu tot norocul și cu toată bogăția, de mult timp știu că destinația finală este bolul cu peștișori. Cum de știu? Întâmplarea face să fiu foarte inteligentă. Chiar excepțional de intelligentă. Dacă te uiți la copiii de vîrstă mea, e deja un abis între noi. Cum nu prea am chef să fiu remarcată și cum, într-o familie unde inteligența este o valoare supremă, un copil supradotat n-ar avea niciodată liniște, încerc, la colegiu¹, să-mi reduc performanțele, dar chiar și aşa sunt mereu prima. S-ar putea crede că a simula o inteligență normală când, ca mine, ești la nivelul unei clase pregătitoare pentru Școala Normală Superioară e floare la ureche. Ei bine, nu e deloc aşa! Trebuie să-ți dai multă osteneală ca să pari mai prost decât ești. Dar, într-un fel, asta mă împiedică să mor de plăcileală: tot timpul pe care nu am nevoie să-l petrec pentru a învăța și-a înțelege și folosesc pentru a imita stilul, răspunsurile, felurile de-a proceda, preocupările și micile greșeli ale elevilor buni obișnuiți. Citesc tot ce scrie Constance Baret, a doua din clasă, la mate, franceză și istorie și aşa învăț ce trebuie să fac: din franceză – un șir coerent de cuvinte corect ortografiate, din mate – reproducerea mecanică a unor operații lipsite de sens, iar din istorie – o succesiune de fapte legate între ele de conectori logici. Însă chiar și în comparație cu adulții, sunt mult mai deșteaptă decât cei mai mulți dintre ei. Asta e. Nu sunt deosebit de mândră de asta fiindcă n-am niciun

¹ Colegiul francez este o școală secundară cu patru clase, eșalonate de la a șasea (cea mai mică) la a treia (cea mai mare) (n. tr.).

¹ Sediul președintelui Adunării Naționale Franceze (n. tr.).

merit în această privință. Dar ce-i sigur este că în bol n-am s-ajung. E o decizie lă care am reflectat bine. Chiar și pentru o persoană atât de intelligentă ca mine, atât de înzestrată pentru studii, atât de diferită de ceilalți și superioară majorității, viața e deja trasată și atât de tristă încât te podidește plânsul: nimici nu pare a se fi gândit la faptul că dacă existența e absurdă, a reuși în viață în chip strălucit nu are mai multă valoare decât a da chix. E doar mai confortabil. Ba mai mult: cred că luciditatea face succesul amar, în vreme ce mediocritatea mereu trage nădejde la ceva.

Hotărârea mea e luată. Curând voi părăsi copilăria și, în ciuda certitudinii mele că viața e o farsă, nu cred că voi putea rezista până la capăt. În fond, suntem programați să credem în ceea ce nu există, fiindcă suntem vietuitoare care nu vor să sufere. Așa că ne consumăm toată energia pentru a ne convinge că există lucruri care merită osteneala și că de-asta viața are un sens. Degeaba sunt foarte intelligentă, tot nu știu cât timp voi mai putea să lupt împotriva acestei tendințe biologice. Când voi intra în cursa adulților, voi mai fi capabilă să fac față sentimentului de absurditate? Nu cred. Iată de ce am luat următoarea hotărâre: la sfârșitul acestui an școlar, în ziua în care voi împlini treisprezece ani, pe 16 iunie, o să mă sinucid. Atenție, nu plănuiesc să fac asta cu mare tam-tam, ca și cum ar fi un act de curaj sau de sfidare. De altfel, am tot interesul ca nimici să nu bănuiască nimic. Adulții au cu moartea o relație istică, totul ia proporții enorme, se face atâtă caz, când e totuși evenimentul cel mai banal din lume. Ceea ce mă frământă nu e faptul în sine, ci metoda de a-l pune în aplicare. Latura mea japoneză înclină evident pentru seppuku. Când spun latura mea japoneză, vreau să zic: dragostea mea pentru Japonia. Sunt întra-

patra și, bineînțeles, am ales japoneza ca a doua limbă. Proful de japoneză nu-i grozav, molfăie cuvintele în franceză și mai tot timpul se scarpină în cap cu un aer perplex, dar există un manual care nu-i chiar rău și, de când a reînceput școala, am făcut mari progrese. Am speranțe ca în câteva luni să pot citi manga-urile mele preferate în original. Mama nu înțelege că o fetiță-asa-de-dotată-ca-tine poate să citească manga. Nici măcar n-am catadicsit să-i explic că „manga” în japoneză înseamnă doar „bandă desenată”. Ea crede că mă adap cu subcultură, dar nu încerc să-o lămuresc că se înșală. Pe scurt, peste câteva luni poate că să-l pot citi pe Taniguchi în japoneză. Dar asta ne reduce la povestea noastră: totul trebuie să se întâmple până în 16 iunie, pentru că pe 16 iunie mă sinucid. Însă nu prin seppuku. Ar fi plin de sens și de frumusețe, dar... ei bine... n-am deloc poftă să sufăr. De fapt, aş avea oricare să sufăr; consider că atunci când iezi hotărârea să mori, tocmai fiindcă socotă că intră în rânduiala lucrurilor, trebuie să faci cu blândețe. Moartea trebuie să fie o trecere delicată, o alunecare pe tăcute spre odihnă veșnică. Sunt oameni care se sinucid aruncându-se pe fereastră de la etajul al patrulea sau bând hipoclorit ori spânzurându-se! E absurd! Ba chiar găsesc că-i obscene. La ce bun să mori, dacă nu ca să nu suferi? Eu, una, mi-am prevăzut bine ieșirea: de un an, în fiecare lună, iau un somnifer din cutia de pe noptiera mamei. Consumă atâtea, încât, oricum, n-ar observa nici dacă aş lua câte unul în fiecare zi, dar am hotărât să fiu foarte prudentă. Nu trebuie să lași nimic la voia întâmplării când iezi o decizie care are puține șanse de a fi înțeleasă. E de neînchipuit repeziciunea cu care oamenii se opun planurilor la care ținem cel mai mult, în numele unor